

Man maa husse paa, at disse Anstalter ere en Nødhjælp ligeoverfor andre Midler, som man hellere vil anvende, men som ikke længere strække til; det er det Standpunkt, Sagen maa betragtes fra, men da er der ikke længere Spørgsmaal om simpelthen at sammenligne Opdragelsen i deslige Anstalter med Opdragelsen i Familier, isærdeleshed i gode Familier; der vil vistnok Ingen eller idetmindste meget faa være tilbøielige til i Almindelighed at udrydde Børnene fra Familier og Institutter af hvilken som helst Art. Men der er Børn, som man ikke kan faae anbragte i Familier idetmindste ikke i de Familier, hvor de kunne vinde Noget ved at være, og da gjælder det at finde Steder, hvor man kan anbringe dem, og anbringe dem under et saadant Tilsyn, at efter deres moralske og sædelige Betskaffenhed, Familielivet erstatter dem nogenlunde, og at navnlig den Side af Familielivet træder dem imøde, der ikke kan undværes for dem, nemlig Familielivets strenge Regelmæssighed og Alvor, Familietugten; thi den maa fremtræde overvejende for disse Børn ved Siden af den Godhed, som aldrig maa forsvinde, og jeg maa ganske slutte mig til hvad der er udtalt af et Par ærede Medlemmer her i Thinget med Hensyn til Vanskeligheden med at finde saadanne Familier, naar man behøver dem, og Vanskeligheden med at faae dem til at modtage Børnene og beholde dem. Thi Stadighed og Fasthed er en væsentlig Betingelse for, at Noget kan udrettes med saadanne Børn; Omflakken og Omflytning fra et Huus til et andet tilintetgjør ethvert Forsøg paa at rette paa dem. Det gjælder altsaa om, at man har et Sted, hvor man, naar andre Forsøg, som man hellere gjør, glippe, kan med en vis Tillid henvende sig, og jeg kan ikke undlade at udtale det som min Overbeviisning, at vi ville komme til at behøve flere Anstalter af denne Art (Ja), nogenlunde ligeligt fordeelte over hele Landet, skøndt der endnu vil være adskillige Forsøg at gjøre, førend man finder den i Almindelighed og til vore Forhold specielt svarende Form og Indretning for disse Stiftelser. Med Hensyn til Nødvendigheden og

Nytten af dem, som allerede nu bestaae, maa jeg beraabe mig fornemmelig paa dem, som fornemmelig have benyttet disse Stiftelser, nemlig Kjøbstadcommunerne navnlig de større, og jeg troer allermeest Kjøbenhavns Commune; der har Trangen vilst sig til saadanne Anstalter, og til saadanne Anstalter udenfor Byerne, just fordi den landlige Opdragelse og landlige Arbeidsvirksomhed er af ganske anden Digtighed og Betydning end det, som kan udrettes i Kjøbstæderne. Men jeg troer ogsaa, at Landsbycommunerne ville trænge til dem, og jeg har allerede flere Gange været i den Nødvendighed at maatte henvise til saadanne Anstalter, ved hvilken Leilighed jeg da ofte sandt just det Ubefjendskab med disse Anstalters Eksistens, som her flere Gange er hentydet til. Der er indkommet til Ministeriet forskellige Andragender fra Skolebestyrelser om, hvad de skulde gjøre med de og de Børn, der nu ere saa og saa store, som de ikke kunne anbringe noget Sted; Forældrene leve tildeels, men kunne ikke holde deres Børn i Ase, ja Børnene mishandle næsten Forældrene, og meget samvittighedsfulde Præster, som havde gjort sig Umage for at virke paa dem med al mulig Udholdenhed, kunde ikke holde dem til nogen regelmæssig Underviisning; thi de modte ikke hos Præsten. Og man spørger nu, „hvad skulle vi gjøre ved saadanne Børn; da Forældrene leve, vil allerede af den Grund Ingen i Sognet modtage dem, og selv i det Tilfælde, hvor Forældrene skulde være døde, kunne de være saaledes, at Ingen vidt og bredt vil modtage dem, fordi de ere ilde berygtede“. Man har da maattet henvise Bedkommende til saadanne Anstalter, hvis særegne Formaal det er at komme til Hjælp i slige Tilfælde; vel at mærke, hvad jeg allerede foreløbigt har sagt, slige Anstalter underholdes ikke, fordi de ansees for at være den bedste Form for Børneopdragelsen, ikke engang for forældreløse og forlattede Børn, men fordi de ansees for et nødvendigt Supplement til andre og mere ønskelige Former, navnlig med Hensyn til de Børn, der ikke kunne avses ved den almindelige Opdragelse, uden hvor den kunde gives af en streng og alvorlig Fader; men,